

Юлія ОСАДЧА,

провідний методист відділу науково-методичної роботи
та бібліотечного маркетингу НБУ для дітей

Хай живуть зайчики!

(Сценарій літературного ранку для читачів-учнів 1–4 класів
за творами Івана Андрусяка)

Діюві особи. Бібліотекар, Батько (Іван Андрус-
сяк), Стефа, Ліза, Дибайлена.

Батько сидить за комп'ютером.

Бібліотекар. Добрий день, діточки! Сьогодні ми познайомимося із дуже-дуже дорослим дядечком. Він боїться лише висоти і стоматологів, знає, хто такі Дибай-
ли (а також про їхню велику Таємницю), і він може переви-
ховати Чакалку, а ще пише серйозні вірші... такі вірші, які
розуміють геть усі діти — від двох до дванадцяти років!
А ще у нього є донечки — старша Ліза і менша Стефа...

Виходять Ліза, Стефа.

Батько. Ох, ця робота! Не втечеш від неї! Біжить за
мною аж до метра, ловить за ремінь сумки: "Ой, куди ж
ти, Іване! На кого ж ти мене покидаєш? Хто мене усю
переробить? Вернися, Іване!"

Стефа. Тату, тату! Пограйся з нами!

Батько. Та ніколи у житті! Нізачо в світі! Щоб я оце
вставав із-за комп'ютера та виконував якісь дитячі заба-
ганки... Не діждетесь!

Стефа. Нам нудно і сумно.

Ліза. Ця малювка Стефа ось-ось заплаче...

Стефа. Я??? Та я ж сміхотунчик! А ти, Лізко, страш-
но доросла!

Батько. Цить! Роззякаєте мені і Дибайлів, і Зайчиків.

Ліза і Стефа. Кого?

Батько. А ось... (*Згинає середній та вказівний палець,
як ніжки, ставить їх на стіл*). Привіт! Я Тато-Дибайло!
А ви хто?

Ліза. А я... Мама-Дибайло!

Стефа. А я... найменше Дибайлена! Тату! А де ж
тоді Зайчики?

Батько (*перевертає пальці, як вушка*). Ось і Зайчик!
Але там, де Зайчик, має бути і Вовк! (*Кладе руку на стіл
долонею вниз*). А зараз буде Казка...

Стефа і Ліза зображують Зайчиків, Батько — Вовка.

Зайчик Ліза. Нипає, нипає

Вовчик по кушак.

Глипає, глипає

Вовчик на Зайчат.

А Зайчата до Вовчиська

Підбігають близько-близько

Й весело кричать:

Зайчик Стефа. Вовчику, Вовчику,

Не ходи у ліс.

Вовчику, Вовчику,

В лісі слизько скрізь.

Розігнався, розвернувся,

На травичці послизнувся

І об Дуба трісь!

Виходить Дибайлена.

Зайчик Ліза. Ой! Дибайлена! Ховаймося! Він
такий маленький, його шкода лякати!

Зайчик Стефа. Не треба його лякати, бо він
зовсім маленький!

Дибайлена. Ти диви! Зайчики! (*Сміється. Зайчики
танцюють коло нього і співають*).

Зайчики. Жолудів, жолудів,

Три, чотири, п'ять.

Кулями, кулями

З дерева летять.

Недотепі злomu Вовку

І на спинку, й на голівку

Цінь-бам-бом-бум-гать!

Виходить Вовк.

Зайчики. Ой!!! (*Розбігаються*).

Вовк. Отак завжди: як мене побачать, то врозтіч!
Правда, на те вони і Зайчики, щоб утікати... Але як уже
набридло, що тебе усі бояться! (*Зітхає*). Правда, пісенька
дуже гарна — певно, коли б вони мене не любили, то не
склали б таку смішну і милу пісеньку. (*Помічає Дибайле-
ню*). Привіт! Ти хто?

Дибайлена. Я — найменше Дибайлена! А ти хто?

Вовк. Вовк.

Дибайлена. Сірий?

Вовк. Сірий.

Дибайлена. Страшний?

Вовк. Не знаю... Усі мене чогось бояться.

Дибайлена. А ти вмєш клацати зубами?

Вовк. Умію.

Дибайлена. То поклацай. (*Вовк клацає*). Ага,
страшний. Як Зайчик.

Вовк. А хіба Зайчики страшні?

Дибайлена. Дуже! Я тут із ними так весело страха-
лося, що просто жах!

Вовк. А зі мною вони не хочуть страхатися. Тікають —
і все.

Дибайлена. А ти не клацай зубами.

Вовк. Справді? Не буду. (*Присідає*). Залазь на мене.
Хоча ти Дибайло, але ще мале. Додому тобі шлях неблизь-
кий. Підвезу.

Дибайлена (*залазить Вовкові на шию*). Як у казці —
небитий небитого везе.

Вовк. Ні. Щасливий щасливого везе. Я щасливий, що
мене нарешті хтось не боїться. (*Ідуть. Вибігають Зайчики*).

Зайчик Ліза. Зайчики-пузанчики

На капусту ласі —

З'їли два качанчики

І горнятко каші.

З а й ч и к С т е ф а. А тоді журилися,
Що не було густо.
Каша тільки снілася,
Їлася – капуста. (*Сміються*).

Б а т ь к о. Оце вам і казочка, а мені, як завжди, бубли-
ків в'язочка.

Д и б а й л е н я. А які є ще казки?

С т е ф а. Про Чакалку!

Л і з а. Про те, як ми із Стефою втекли з дому!

С т е ф а. І про дядька Барбатка!

Л і з а. І про дикого кабана, у якого великий хвіст!

С т е ф а. І ще буде дуже багато казок!

Л і з а. І віршів!

С т е ф а. Бо наш тато – це дуже серйозний письмен-
ник Іван Андрусяк!

Л і з а. ... Який почав писати про дітей – і геть здитинів!

*Бібліотекар читає казку Івана Андрусяка "Коли тато
був маленький". (Андрусяк І. Зайчикова книжечка. – К.:
Грані-Т, 2008. – С. 43–44).*

С т е ф а (*заколюючи іграшкового зайчика*):

Зайчику, спи.

Зайчику мій, цить!

Тато також був маленький...

Бачиш, тато спить.

Світ засина,

Світить у вікно...

Навіть світ наш був маленький,

Теж колись давно.

Очки заплющ –

Дрімки на дні, –

І який ти вже великий

Бачитимеш в сні...